

Wyrok z dnia 25 czerwca 2007 r.

II UK 250/06

Przepis art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), określający odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe spółki dotyczy członków zarządu pełniących funkcję w czasie powstania zaległości podatkowych, zarówno przed zmianą tego przepisu dokonaną ustawą z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 169, poz. 1387), jak i po tej zmianie.

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca), Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 czerwca 2007 r. sprawy z wniosku Przemysława C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. o objęcie odpowiedzialnością za zaległości składkowe spółki, na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 czerwca 2006 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 25 marca 2003 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w G. orzekł o odpowiedzialności Przemysława C. jako członka jednoosobowego zarządu Spółki z o.o. „W.” w S. za zobowiązania Spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w okresie od marca 2001 r. do czerwca 2002 r. w kwocie 135.993,51 zł.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca zarzucił, że przepis art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r. nie przewidywał odpowiedzial-

ności byłego członka zarządu, a wnioskodawca zaprzestał pełnienia tej funkcji 24 lipca 2002 r.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2004 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że od marca 2001 r. Spółka „W.” zalega z zapłatą składek na ubezpieczenie społeczne. Od października 2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych prowadzi egzekucję zaległych należności. Egzekucja okazała się bezskuteczna, a wskazany w rejestrze adres Spółki był nieaktualny. W okresie powstania zaległości wnioskodawca był członkiem jednoosobowego zarządu. Przepis art. 116 Ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. przewidywał odpowiedzialność również byłych członków zarządu za zobowiązania powstałe w czasie, gdy pełnili oni swoje funkcje. Przyjęcie stanowiska wnioskodawcy prowadziłyby do tego, że przewidziana w tym przepisie odpowiedzialność członków zarządu byłaby fikcją. Do całkowitego zwolnienia się od odpowiedzialności byłych członków zarządu spółki wystarczyłoby bowiem zrezygnować z funkcji członka zarządu. Spełnione są również pozostałe warunki niezbędne do pociągnięcia członka zarządu do odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Została wykazana bezskuteczność egzekucji, a wnioskodawca nie wskazał żadnego majątku Spółki, z którego możliwe byłoby zaspokojenie roszczeń. Wnioskodawca nie złożył także w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki.

Apelacja wnioskodawcy od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 8 czerwca 2006 r. [...]. Sąd Apelacyjny stwierdził, że do odpowiedzialności wnioskodawcy, jako członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki z tytułu składek ma zastosowanie przepis art. 116 Ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną ustawą z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 169, poz. 1387), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2003 r. Przepis ten miał brzmienie następujące: za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej i spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, chyba że członek zarządu wykáže, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające upadłości (postępowanie układowe) albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie

postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, bądź też wskaże on mienie, z którego egzekucja jest możliwa (§ 1); odpowiedzialność członków zarządu określona w § 1 obejmuje zobowiązania podatkowe, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu (§ 2). Po nowelizacji przepis art. 116 § 1 otrzymał brzmienie: (§ 1) za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu: 1) nie wykazał, że: a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy, 2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części; (§ 2) odpowiedzialność członków zarządu, określona w § 1, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu; (§ 3) w przypadku gdy spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji lub spółka akcyjna w organizacji nie posiada zarządu, za zaległości podatkowe spółki odpowiada jej pełnomocnik albo odpowiadają wspólnicy, jeżeli pełnomocnik nie został powołany)przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio); (§ 4) przepisy § 1-3 stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub wspólnika spółki w organizacji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego interpretacja treści art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2003 r. dokonana przez Sąd Okręgowy jest prawidłowa. Na podstawie tego przepisu odpowiedzialność członków zarządu spółki obejmuje zobowiązania podatkowe (składkowe), które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu. Przepis nie rozróżnia byłych członków zarządu oraz nadal piastujących tę funkcję. Zgodnie z regułą *lege non distiugente* przepis ma zastosowanie do byłych członków zarządu spółki jak i nadal zajmujących to stanowisko. Odmienna interpretacja przepisu sprawiałaby, iż jego istnienie nie miałoby sensu, albowiem dla uwolnienia się od odpowiedzialności wystarczyłoby, aby członek zarządu złożył rezygnację z zajmowanej funkcji. Taką możliwość przewidują przepisy art. 202 § 4 i 5 Kodeksu spółek handlowych, istniała ona także pod rządami Kodeksu handlowego, chociaż nie było wyraźnej regulacji w tym przedmio-

cie. Interpretacja art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej, dopuszczająca możliwość uwolnienia się przez członka zarządu spółki z odpowiedzialności przez złożenie rezygnacji z zajmowanego stanowiska, pozostaje w sprzeczności z surowymi rygorami przewidzianymi w tym przepisie, które członek zarządu musi spełnić, aby uwolnić się od odpowiedzialności. Zaproponowanej przez skarżącego wykładni nie można przyjąć też z tego powodu, że umożliwiałaby ona uwolnienie się dłużnika z długu nie tylko bez zgody wierzyciela, ale i z jego pokrzywdzeniem. Zmiana polegająca na dodaniu § 4, mówiącego o byłych członkach zarządu, miała jedynie na celu doprecyzowanie treści art. 116, a nie rozciągnięcie odpowiedzialności na byłych członków zarządu spółki, która to odpowiedzialność nie budziła wątpliwości w orzecznictwie sądu na gruncie dotychczasowego brzmienia przepisu. Organ rentowy wykazał przesłankę niezbędną do przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania Spółki „W.” na wnioskodawcę, jaką jest bezskuteczność egzekucji. Egzekucja została umorzona jako bezskuteczna postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. z dnia 25 kwietnia 2003 r. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do ujawnienia żadnego majątku spółki, a wnioskodawca nie wskazał mienia, z którego możliwe byłoby przeprowadzenie egzekucji.

Od tego wyroku wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2003 r. w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy (uchylenie zaskarżonej decyzji). W uzasadnieniu skargi podniósł, że odpowiedzialność byłego członka zarządu spółki za jej zobowiązania podatkowe została wprowadzona dopiero od dnia 1 stycznia 2003 r. powołaną w zaskarżonym wyroku ustawą zmieniającą przez dodanie do art. 116 Ordynacji podatkowej przepisu § 4 nakazującego stosowanie przepisów § 1 - 3 również do byłych członków zarządu. W przepisie art. 116 § 1 była mowa o odpowiedzialności członków zarządu, co oznacza osoby, które są członkami zarządu, a nie osoby, które nimi były. Tak samo pojęcie to rozumie ustawodawca, na co wskazuje treść przepisów art. 115 § 1 i 2 w brzmieniu zarówno przed jak i po dniu 31 grudnia 2002 r. Pierwszy z tych przepisów stanowi o odpowiedzialności wspólnika spółki cywilnej, jawnej, komandytowej i komandytowo-akcyjnej za zobowiązania spółki, a drugi stanowi, że przepis § 1 stosuje się również do byłego

wspólnika, jeżeli wynikające z działalności spółki zaległości podatkowe spółki oraz innych wspólników powstały w okresie, gdy był on wspólnikiem. Oznacza to, że na gruncie Ordynacji podatkowej pojęcie „wspólnik” nie oznacza „byłego wspólnika” a „członek zarządu” nie oznacza „byłego członka zarządu”. Kolejny argument przeciw wykładni dokonanej przez Sąd Apelacyjny można odnaleźć w dokumentach dotyczących prac legislacyjnych nad Ordynacją podatkową. W projekcie rządowym odpowiedzialność członków zarządu była uregulowana w przepisie art. 119, którego § 1 miał treść następującą: „za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem obecni i byli członkowie zarządu spółki, jeżeli egzekucja z mienia spółki okaże się w całości lub w części bezskuteczna”. Jak widać, w projekcie przewidywano objęcie odpowiedzialnością także byłych członków zarządu. W toku prac legislacyjnych w komisjach sejmowych rozszerzono zakres podmiotowy tego przepisu o członków zarządu spółek akcyjnych, a ograniczono o byłych członków zarządów zmieniając przy tym numer artykułu na 116. Wniosek mniejszości zmierzający do objęcia odpowiedzialnością byłych członków zarządu nie uzyskał poparcia większości sejmowej. Zmiana art. 116 Ordynacji podatkowej wprowadzona ustawą z dnia 12 września 2002 r. przemawia za prezentowaną przez skarżącego wykładnią. Nie ulega wątpliwości, że w przypadku przyjęcia, że przed dniem 1 stycznia 2003 r. byli członkowie zarządów nie ponosili odpowiedzialności, łatwiej byłoby tej odpowiedzialności uniknąć. Trudno jednak zgodzić się z argumentem wysuniętym przez Sąd Apelacyjny, że do uniknięcia odpowiedzialności wystarczyłoby, aby członek zarządu złożył rezygnację z zajmowanej funkcji. W czasie wejścia w życie Ordynacji podatkowej obowiązywał Kodeks handlowy, który nie przewidywał uwolnienia się od funkcji członka zarządu drogą rezygnacji. Zdaniem skarżącego wykładnię omawianego przepisu należy przeprowadzić z zastosowaniem zasady, że wyjątków się nie rozszerza (*exceptiones non sunt extendendae*). Odpowiedzialność osób trzecich jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności podatnika. Ponadto w prawie podatkowym obowiązuje nakaz wykładni ścisłej, a wątpliwości interpretacyjne należy rozstrzygać na korzyść obywatela. Na kwestię odpowiedzialności byłego członka zarządu za zobowiązania spółki należy też spojrzeć z punktu widzenia członków zarządu. Po odwołaniu, które może nastąpić także wbrew ich woli, nie mają żadnego wpływu na prowadzenie spraw spółki, zapłatę długów spółki, względnie ochrony majątku spółki przed jego wyprowadzeniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący przytoczył liczne argumenty, które mają przemawiać za tym, że w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2003 r. przepis art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8 poz. 60 ze zm.) nie obejmował odpowiedzialnością za zobowiązania podatkowe spółki byłych członków jej zarządu. Jednym z nich jest wykreślenie w toku prac sejmowych z pierwotnego projektu ustawy określenia „byli członkowie zarządu” i nieprzyjęcie wniosku mniejszości komisji wprowadzenia do przepisu tego określenia. Z tego skarżący wyprowadza wniosek, że wolą większości sejmowej było pominięcie byłych członków zarządu w przepisie regulującym odpowiedzialność członków zarządu. Przyjęcie tego rodzaju motywacji jest zupełnie dowolne. Mogło bowiem być tak, że przeważyła koncepcja, iż przepis prawa nie powinien być nadmiernie rozbudowany, jeżeli jego zwięzłość pozwala na jednoznaczną interpretację zgodną z wolą ustawodawcy. Przy nowelizacji ustawy zwyciężyła przeciwna opcja, przepis został uszczegółowiony i zmieniono jego konstrukcję określając w punktach przesłanki zwolnienia członków zarządu od odpowiedzialności. Rozszerzenie odpowiedzialności w stosunku do stanu poprzedniego dotyczy wprowadzenia odpowiedzialności wspólników oraz byłych wspólników i pełnomocników oraz byłych pełnomocników spółek w organizacji nieposiadających zarządu. W pozostałym zakresie uszczegółowienie przepisu § 1 i umieszczenie byłych członków zarządu w § 4 nie zmieniło dotychczasowej regulacji.

Zastosowanie zaprezentowanej w skardze kasacyjnej metody interpretacji, polegającej na porównaniu poprzedniego i obecnego brzmienia przepisu prowadziłoby do zwolnienia z odpowiedzialności nie tylko byłych ale również aktualnych członków zarządu. W poprzednim stanie prawnym przepis art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej stanowił, że członkowie zarządu ponoszą odpowiedzialność „jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna”, a w obecnym brzmieniu użyte zostało określenie: „jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna”. Porównując oba sformułowania, a także fakt, że w pierwotnym projekcie rządowym znajdowało się zastrzeżenie „w całości lub części bezskuteczna”, można twierdzić, że poprzednio odpowiedzialność członka zarządu była uzależniona od bezskuteczności egzekucji w całości. W przypadku wyegzekwowania od spółki minimalnej części zaległości podatkowych, nie byłoby podstawy prawnej do odpowie-

działności członków zarządu spółki. Tymczasem interpretacja tego przepisu w kontekście regulacji zawartej w art. 108 § 3 Ordynacji podatkowej prowadziła do wniosku, że odpowiedzialność osób trzecich występuje wówczas gdy egzekucja z majątku podatnika okazała się w całości lub w części bezskuteczna. Dodanie do przepisu szczegółów w istocie niczego nie zmieniło.

Podobnie jest z interpretacją pojęcia „członkowie zarządu” występującego zarówno w poprzedniej jak i obecnej wersji art. 116 ust. 1 Ordynacji podatkowej. Jeżeli pojęcie to ma oznaczać obecnych czy aktualnych członków zarządu, „osób, które są członkami zarządu”, jak tego chce wnoszący skargę kasacyjną to należy wyjaśnić w jakim czasie osoby te mają być członkami zarządu. Może to być okres występowania zaległości podatkowych, może to być również data stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, a także data ustalenia odpowiedzialności. Skarżący powołuje się na stan aktualny, ale z pewnością nie ma na myśli stanu istniejącego w dacie sporządzenia skargi kasacyjnej. Jeżeli jego interpretacja przepisu zmierza do tego, że odpowiedzialność dotyczy osoby, która jest członkiem zarządu w dacie ustalenia odpowiedzialności, to nie jest jasne, czy ma to być data wydania decyzji, czy data jej doręczenia zainteresowanemu, czy też data uprawomocnienia się decyzji. Treść przepisu nie rozstrzyga tych wątpliwości, a zaproponowana przez skarżącego wykładnia pozwalałaby na dowolność w tym przedmiocie. Podobne wątpliwości wystąpią, jeżeli określenie „członek zarządu” odniesie się do stanu istniejącego w dacie bezskuteczności egzekucji. Nie wiadomo bowiem, czy chodzi o datę poinformowania wierzyciela przez organ egzekucyjny o braku majątku dłużnika, czy o datę wydania postanowienia umarzającego egzekucję, czy też datę uprawomocnienia się postanowienia.

Treść przepisu może być interpretowana tylko w ten sposób, że odpowiedzialność ponoszą członkowie zarządu sprawujący tę funkcję w czasie powstania zaległości podatkowych. Odpowiedzialność tą określa wstępna część przepisu - za zaległości podatkowe spółki odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu. Odpowiadają więc osoby będące członkami zarządu spółki, która ma zaległości podatkowe. Odpowiedzialność ich uzależniona jest od ziszczenia się w przyszłości warunku określonego w dalszej części przepisu - jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. W pierwszym zdaniu użyty jest czas terażniejszy, zatem chodzi o osoby, które są członkami zarządu w czasie powstania zaległości podatkowych, a w drugim zdaniu czas przyszły, co oznacza, że ziszczenie się warunku prowadzi do odpowiedzialności tych osób niezależnie od tego czy są nadal

członkami zarządu. Konstrukcja przepisu art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w jego zmienionej wersji nie pozwala na przedstawioną wyżej jednoznaczną interpretację, gdyż ma on brzmienie następujące: za zaległości podatkowe spółki odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna. Użycie czasu przeszłego w ostatnim zdaniu mogłoby sugerować, że odpowiedzialnością są objęte osoby, które były członkami zarządu spółki w czasie, gdy egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Ustawodawca uznał więc za celowe usunięcie wątpliwości interpretacyjnych przez dodanie przepisu § 4, wymieniającego byłych członków zarządu jako osoby podlegające odpowiedzialności na podstawie § 1. Zmiana ta nie oznacza, że przed jej wprowadzeniem odpowiedzialność określona w § 1 obejmowała tylko członków ostatniego zarządu a nie członków poprzednich zarządów (byłych członków). Analogia z użyciem przez ustawodawcę w art. 115 Ordynacji podatkowej pojęcia „wspólnik” i „były wspólnik” jest nietrafna. Przepis ten określa odpowiedzialność wspólników spółek niemających osobowości prawnej za zobowiązania podatkowe tych spółek. Przy braku zastrzeżenia, że za tego rodzaju zobowiązania odpowiada były wspólnik, jego odpowiedzialność byłaby wyłączona. Można bowiem uznać, że nabywca udziału w spółce przejął wszystkie zobowiązania byłego wspólnika, także związane z jego odpowiedzialnością, jako osoby trzeciej, za zobowiązania spółki. W przypadku wspólnika zastrzeżenie to było konieczne, nie było natomiast potrzebne w przypadku członka zarządu.

Przepis art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej stanowiący, że odpowiedzialność członków zarządu określona w § 1 obejmuje zobowiązania podatkowe, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu, pozostał niezmienny. Przy przyjęciu, że przepis § 1 w poprzednim brzmieniu dotyczył członków zarządu pełniących tę funkcję w czasie powstania zaległości podatkowych, przepis § 2 ogranicza tę odpowiedzialność do zaległości ze zobowiązań podatkowych powstałych w czasie ich kadencji. Nie odpowiadają oni za zobowiązania poprzedników, nawet jeżeli zobowiązania te stały się zaległościami po objęciu przez nich funkcji, nie odpowiadają też za zobowiązania następców. Przepis dotyczy odpowiedzialności członków kolejnych zarządów za zobowiązania spółki powstałe w czasie kadencji tych zarządów. Do obowiązków zarządu spółki należy regulowanie jej zobowiązań, a zaprzestanie płacenia długów rodzi obowiązek zgłoszenia w sądzie wniosku o ogłoszenie upadłości (art. 5 obowiązującego w czasie pełnienia funkcji przez wniosk-

dawcę rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe, jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.). Zawarte w skardze twierdzenie, że odwołany członek zarządu nie ma wpływu na dalsze prowadzenie spraw spółki, nie odnosi się do podstawy jego odpowiedzialności określonej w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Na podstawie tego przepisu członek zarządu nie odpowiada za złą kondycję finansową spółki uniemożliwiającą spłatę długów, lecz za własne zaniechanie skierowane na pokrzywdzenie wierzycieli. Może on uwolnić się od tej odpowiedzialności, jeżeli wykaże, że nie było zaniechania z jego strony lub że było ono przez niego niezawinione. Obciążenie odpowiedzialnością tylko członków ostatniego zarządu i uwolnienie od odpowiedzialności poprzedników, którzy dopuścili się takiego samego zaniechania, byłoby niesprawiedliwe.

Prawdą jest, że przepisy regulujące odpowiedzialność osób trzecich za zobowiązania podatkowe podatnika podlegają ścisłej wykładni, która nie może prowadzić do rozszerzenia odpowiedzialności na osoby niewymienione w tych przepisach. Nie jest jednak dopuszczalna taka wykładnia, która podważałaby sens istnienia przepisu. Przepis art. 116 Ordynacji podatkowej, mający z mocy art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74) zastosowanie do składek na ubezpieczenie i inne fundusze, podobnie jak przepis art. 299 Kodeksu spółek handlowych, chroni prawa wierzyciela niewypłacalnej spółki i w tym celu wprowadza odpowiedzialność członków jej zarządu. Odpowiedzialność ta byłaby iluzoryczna, gdyby przepis interpretować w ten sposób, że jej ustalenie może nastąpić tylko w stosunku do członków zarządu pełniących aktualnie tę funkcję. Fakt prowadzenia egzekucji jest znany organom spółki, które w każdej chwili mogą zmienić skład zarządu, niezależnie od tego, czy jego członkowie sami zgłoszą rezygnację czy też zostaną odwołani. W takiej sytuacji wierzyciel utraciłby możliwość dochodzenia zagwarantowanych przepisami prawa roszczeń z przyczyn, na które nie ma żadnego wpływu. Słusznie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że przepis nie może być interpretowany w sposób oczywiście krzywdzący wierzyciela.

Zarzut błędnej wykładni art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej okazał się nieuzasadniony i z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną.

=====